

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1038/2021
28.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ане Матић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду КПОЗ.бр. 22/2020 од 28.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1ПоЗ 35/20 од 16.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ане Матић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду КПОЗ.бр. 22/2020 од 28.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1ПоЗ 35/20 од 16.07.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду КПОЗ.бр. 22/2020 од 28.10.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 11 месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 06.05.2020. године до 28.10.2020. године и на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужан да плати у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, с тим што ће се уколико новчана казна не буде плаћена у одређеном року, иста заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, а уколико окривљени плати само део новчане казне, остатак казне сразмерно ће се заменити казном затвора и уколико исплати остатак

новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити. На основу члана 45. став 3. КЗ одређено је да ће се јединствена казна затвора извршити тако што ће је окривљени АА издржавати у просторијама у којима станује у ..., општина ..., улица ... број .., стан број .., који не сме напуштати осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција. Према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе одређено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1По3 35/20 од 16.07.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног АА а пресуда Вишег суда у Београду КПО3.бр. 22/2020 од 28.10.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Ана Матић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе јер није доказано да је учинио дело за које је оптужен или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац у поднетом захтеву наводи да је окривљени поступао у правној заблуди када је у питању кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом. По ставу одбране, објективно свако може да прочита Кривични законик, али питање је да ли је свако дужан да то и уради и то не само да прочита него и да разуме да се неко стање може подвести под одређено кривично дело.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези, у образложењу пресуде, на страни седам став четири дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у преосталом делу оцењен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац наводи да су побијане пресуде засноване на незаконитом доказу, јер ни у току истраге ни у фази главног претреса није извршено балистичко вештачење, а да извештај о прегледу муниције Управе криминалистичке полиције од 15.05.2020. године није налаз судског вештака, јер овим извештајем једна полицијска служба обавештава другу полицијску службу шта је утврдила прегледом „нека два метка“. За извештај од 15.05.2020. године се поставља питање да ли се исти може уопште сматрати доказом, а уколико се може сматрати доказом, по оставу одбране, ради се о незаконитом доказу који је прибављен противно одредби члана 16. став 1. КЗ, те га је било потребно издвојити из списка. У списима предмета нема доказа да је јавни тужилац одредио балистичко вештачење, а то је очигледно био дужан да уради доношењем наредбе о вештачењу у складу са одредбом члана 118. ЗКП. Даље се истиче да нема никаквих доказа о томе шта је форензичар – заставник Јован Савић прегледао и утврђивао, која два метка су њему достављена, из чега додатно овај доказ не може бити коришћен у кривичном поступку. Такође, у конкретном случају, полиција је поднела кривичну пријаву и доказе које је она сачинила и чијем извођењу одбрана није присуствовала, из којих разлога такви докази не могу представљати чињеничну грађу, на којој се може заснивати првостепена пресуда.

По ставу Врховног касационог суда, на описани начин, бранилац окривљеног у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, полемичући са поступком утврђивања чињеница које су од значаја за утврђивање постојања елемената кривичног дела из члана 348. КЗ и оспоравајући доказну вредност изведеног доказа – извештај о прегледу муниције Управе криминалистичке полиције од 15.05.2020. године.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац поново указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, везано за постојање елемената кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. КЗ, наводећи да у конкретном случају није доказано да је наступило угрожавање сигурности, а што је основни елемент бића наведеног кривичног дела. Током поступка није утврђено да ли су спорне објаве проузроковале страх и осећај угрожености код оштећеног, јер је суд одбио доказни предлог одбране да се на главном претресу непосредно саслуша оштећени. У току доказног поступка није утврђено да ли су непристојни коментари на друштвеној мрежи „Twitter“ код пасивног субјекта створили осећај угрожености, због чега је самим тим оптужба остала недоказана. По ставу одбране, није спорно да су написане речи увредљивог садржаја, али се њиховим објављивањем у расправи са другим корисницима друштвене мреже не може угрозити сигурност председника Републике Србије. У току поступка није доказан ни директан нити евентуални умишљај, а доказано је само нешто што је још 06.05.2020. године објављено у свим медијима, а то је да је на друштвеној мрежи „Twitter“ објављена нека непристојна реч. Међутим, објављивање непристојних речи није дело за које се гони по службеној дужности.

Имајући у виду наведено, по ставу Врховног касационог суда, бранилац на описани начин оспорава чињенично стање везано за постојање осећаја угрожености код пасивног субјекта – оштећеног, а што је супротно чињеничном стању утврђеном у

току поступка, о чему је суд дао довољне разлоге на страни шест, став два, три, четири и пет и страни седам, став један образложења другостепене пресуде, са којим разлозима бранилац полемише, оспоравајући чињенична утврђења у вези наведених околности.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног и ако не нумерише указује и на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 446, 447. и 448. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП и повреде закона из члана 438. став 2 тачка 3) ЗКП у вези 446, 447. и 448. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део, на основу члана 491. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић